

Czarcia huśtawa

Nad rzeką, gdzie koślawe
Chojary w cieniu drżą,
Rozhuśtał czart huśtawę
Kosmatą łapą swą.

Hej, czarci śmiech ją niesie;
    To wprost, to wspanak,
    To wprost, to wspanak,
A deska skrzypi, gnie się,
Sznur naprężony trze się
O twardy sęk, o hak.

Przeciągle skrzypi, stęka
Rozchwianej deski ruch,
A czart ze śmiechu pęka,
Chwytając się za brzuch.

Ja huśtam się i zmagam,
    To wprost, to wstecz,
    To wprost, to wstecz,
Podnoszę się, opadam,
Omdlałym wrokiem błagam:
O, czarcie! idź-że precz!

Błękitny bies nad jodłą
Chichocze, stroi żart:
— Gdy tu cię lichy zwiodło,
To hulaj, pal cię czart!

Pod jodłą piszczą zwawe
Czerechy czarcich wart:
— Gdy wpadłeś na huśtawę,
To hulaj, pal cię czart!

Wiem! Czart tak długo będzie
Huśtawę huścić, nieść,
Aż skosi mnie w rozpędzie
Zamachem groźna pięść.

Aż pęknie sznur z konopi,
Podnosząc mnie pod strop,
Aż mi pod chwiejne stopy
Podwinie się mój glob.

Przez jodłę fiknę nagle
I łbem o ziemię trach!
Więc huśtaj, huśtaj, djable,
Wciąż wyżej, wyżej... ach!

Ledwo brzask białawy...

Ledwo brzask białawy drgnął z za okiennicy,
Gęby obrzydliwe oczu mych dopadły;
Na tasiemce — profil dzikiej, złej kocicy,
Pysk pucułowaty bestyi zajadłej.

Ogon, różki, nóżki, postać czarta-franta,
Mętnie się rozplywa — tam na etażerce.
Biedak-bies wystrychnął się na eleganta
I czerwony kwiatek nosi w butonierce.

Gdym z sypialni wyszedł, widzę, że zapałki
(Trzy pudełka!) pod nos zły generał pcha mi!
Tuż — różowe pyszczki: aktoreczki-małpki!
Wtem — wzwyż poszybował wraz z adjutantkami.

Biegnę do ogrodu, a tu — z za choiny
Lachą mi wygraża jakiś staruch zmięty.
A po ścieżce skacze, robiąc głupie miny,
Rudy krasnoludek, miętą przesiąknięty.

Wszystko, co zbyteczne, to, co z głuchoj nocy
Sen mi cisnął w oczy, — żegnam znakiem krzyża!
I wrzasnęły bestje chórem z całej mocy:
— Bywaj! Lecz wrócimy, kiedy noc się zbliży!

Aniołowe lica

Aniołowe lica,
Jasnej chwały pienie,
Kadzidlane dymy,
U Stwórcy-Rodzica
Wieczne ukojenie
Mąk, które cierpimy.

Anioł tak zaczyna:
Chłopcze blady, czemu tobie
Ziemskie zbrzydły już granice?
Mówi mu chłopczyna:
— Ach, źle było mi, chudobie,
Zamęczyli mnie rodzice.

A u Stwórcy-Rodzica
Wieczne ukojenie
Mąk, które cierpimy.
Aniołowe lica,
Jasnej chwały pienie,
Kadzidlane dymy.

— Cały dzień mnie klęli,
Nocą mi związali ręce,
Tłukli mnie po nagiem ciele,
Potem na strych wzięli,
Różgami ćwiczyli w męce,
Więc umarłem, mój aniele!

Aniołowe lica,
Jasnej chwały pienie,
Kadzidlane dymy,
U Stwórcy-Rodzica
Wieczne ukojenie
Mąk, które cierpimy.

Wyjdź przed dom...

Wyjdź przed dom jeszcze raz
I zagrodę swą obejdź dokoła,
Niespokojny jest czas:
Może ktoś cię zdaleka zawoła.

Czekaj, nie kładź się... Wiedz,
Że ktoś może cię wzywać dziś nocą,
Wtedy w dal trzeba biec!
Czyż nie pójdziesz natychmiast z pomocą?

Czyżbyś mógł zresztą spać?
Pomyśl jeno, że z mroku, z za ściany,
Zacznie wołać ktoś, łkać,
Może chory, samotny, znękany.

Wyjdź przed wrota — i tam
Stań z latarką, słuch wyteż wśród nocy,
Choćbyś zginąć miał sam,
Ratuj tego, kto wzywa pomocy.

Fedor Sołogub
przełożył
Juljan Tuwim